

LA MIRADA DEL BISBE

Dilexi te: la santedat feta acció

Hi ha textos que passen desapercebuts i d'altres que et sacsegen. L'exhortació apostòlica *Dilexi te* del papa Lleó XIV és una crida directa a viure l'amor com a motor de canvi. No és un text per a experts, sinó una guia per a qualsevol persona que vulgui donar sentit a la seva fe i a la seva vida quotidiana. El missatge central és clar: l'amor no és teoria, és acció concreta al costat dels més vulnerables. El document parteix d'una convicció fonamental: Déu té una opció preferencial pels pobres. Aquesta opció no és un detall, sinó el cor de l'Evangeli i el camí més segur cap a la santedat. Estimar vol dir escoltar el clam dels qui pateixen, actuar amb justícia i transformar les estructures que generen desigualtat. Això implica també cuidar la casa comuna i assumir responsabilitats socials. *Dilexi te* proposa tres eixos essencials: 1) Escoltar abans d'actuar: deixar que la realitat dels pobres orienti les nostres decisions personals i comunitàries; 2) Fer comunitat: la santedat no és individualisme, és caminar junts, crear xarxes i coordinar esforços.; i 3) Conversió pràctica: revisar hàbits, temps i recursos, perquè l'amor sigui visible i mesurable.

Per què llegir-la avui? Perquè parla de realitats que ens toquen: precarietat laboral, habitatge inaccessible, migracions, crisi climàtica i soledat. Si aquests temes et preocupen hi trobaràs la resposta de l'Església catòlica. A Catalunya, això té rostres concrets: famílies que no arriben a final de mes, joves sense futur laboral, gent gran sola. *Dilexi te* ofereix criteris per actuar: obrir espais d'escolta, im-

FOTO: VATICAN MEDIA

pulsar projectes d'habitatge digne, acompanyar persones vulnerables i avaluar l'impacte real del que fem. En clau de Jubileu 2025, el text és una brúixola per a la conversió comunitària: passar de «fer coses» a caminar amb els pobres, com a amics i germans. La santedat, segons *Dilexi te*, no és llunyana ni reservada a uns pocs: és quotidiana, concreta i possible. Llegir aquesta exhortació és descobrir que la fe pot transformar el nostre entorn i donar-nos una vida amb sentit. Llegeix-la i

deixa't interpel·lar: la santedat comença quan l'amor es fa acció.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Una vegada i altra

El text que segueix correspon en línies generals a un escrit d'un noi que, en aquest inici de curs, després de vacances, preparava el sagrament de la reconciliació amb una reflexió personal prèvia.

«Tenia ganes d'arribar a aquest moment. Som a principi de curs. Cal que em prepari per demanar perdó. És un bon moment per fer net. Vull repassar amb tu, Pare, aquest darrer temps i que m'ajudis a trobar les errades, el mal de la meua vida, el pecat. Demanar-te perdó per afrontar el futur amb més forces, amb la confiança que tindrà més consciència per a no caure.

A casa, m'he d'exigir més. Ells no m'han fallat. He de compartir més la meua vida. Estar al seu costat, acollir, parlar perquè em sentin a prop. Cal ser agraït.

Pel que fa als amics, estic massa enfeinat. Ens uneixen tantes coses i jo em preocupo poc d'ells. Els dedico poc temps. Algunes vegades soc exigent i poc pacient.

Pare, perdona'm per no mostrar a la noia amb qui faig camí fins a quin punt me l'estimo. Sento una gran alegria al seu costat. Aquests darrers temps, però, han sovintejat les males cares, protestes i retrets.

Ara un tema fort del qual no me n'acabo de sortir: l'austeritat. Que poc auster soc i que fàcilment em justifico. Quants propòsits han quedat pel camí.

Seguint amb les concrecions, et demano també perdó, Senyor, per..., per..., per...

I per acabar, vull repassar la nostra relació. Saps que fa unes setmanes que se'm fa difícil parlar amb tu. Les estones de pregària són breus i ràpides. Vaig agafat de temps però de tant en tant he d'aturar-me en el camí i pregar per recuperar l'alè. He d'implicar-me més en la participació a l'eucaristia, amb la comunitat.

Sé que són molts els errors que cometo i que, malgrat les bones intencions i propòsits, hauré de tornar a demanar-te perdó.

Donar-me forces per mantenir-me sensible al que succeeix al meu entorn, per tenir els ulls oberts al món que m'envolta, per tenir coneixement intern

dels meus pensaments, paraules i accions.

Pare, saps que t'estimo i que et sento a prop. Confio en la teua misericòrdia i per això tinc la convicció que quan hagi rebut el teu perdó tornaré a casa amb l'esperit renovat i el cor ple d'amor.

Gràcies per la teua proximitat i ajuda que em fa sentir, sempre, acompanyat.»

Déu, Pare misericordiós, ens espera una i altra vegada, disposat a acollir-nos. Només ens resta apropar-nos al seu perdó amb humilitat. «Compadeix-te de mi, Déu meu, tu que estimes tant; tu que ets tan bo, esborra las meves faltes» (Ps 51,3).

Enric Puig Jofra, SJ

LA MIRADA DEL OBISPO

Dilexi te: la santidad hecha acción

Hay textos que pasan desapercibidos y otros que te sacuden. La exhortación apostólica *Dilexi te* del papa León XIV es un llamamiento directo a vivir el amor como motor de cambio. No es un texto para expertos, sino una guía para cualquier persona que quiera dar sentido a su fe y a su vida cotidiana. El mensaje central está claro: el amor no es teoría, es acción concreta junto a los más vulnerables. El documento parte de una convicción fundamental: Dios tiene una opción preferencial por los pobres. Esta opción no es un detalle, sino el corazón del Evangelio y el camino más seguro hacia la santidad. Estimar quiere decir escuchar el clamor de quienes sufren, actuar con justicia y transformar las estructuras que generan desigualdad. Esto implica también cuidar la casa común y asumir responsabilidades sociales. *Dilexi te* propone tres ejes esenciales: 1) Escuchar antes de actuar: dejar que la realidad de los pobres oriente nuestras decisiones personales y comunitarias; 2) Hacer comunidad: la santidad no es individualismo, es andar juntos, crear redes y coordinar esfuerzos; y 3) Conversión práctica: revisar hábitos, tiempos y recursos para que el amor sea visible y medible.

¿Por qué leerla hoy? Porque habla de realidades que nos tocan: precariedad laboral, vivienda inaccesible, migraciones, crisis climática y soledad. Si estos temas te preocupan, ahí encontrarás la respuesta de la Iglesia Católica. En Cataluña, esto tiene rostro concreto: familias que no llegan a final de mes, jóvenes sin futuro laboral, gente mayor sola. *Dilexi te* ofrece criterios para actuar: abrir espacios de escucha, impulsar proyectos de vivienda digna, acompañar personas vulnerables y evaluar el impacto real de lo que hacemos. En clave de Jubileo 2025, el texto es una brújula para la conversión comunitaria: pasar de «hacer cosas» a caminar con los pobres, como amigos y hermanos. La santidad, según *Dilexi te*, no es lejana ni reservada a unos pocos: es cotidiana, concreta y posible. Leer esta exhortación es descubrir que la fe puede transformar nuestro entorno y darnos una vida con sentido. Léela y déjate interpelar: la santidad empieza cuando el amor se hace acción.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

L'Església que estima els pobres

«**L**a diòcesi de Sant Feliu de Llobregat rep amb alegria la primera exhortació apostòlica escrita pel papa Lleó XIV, titulada *Dilexi te*, que tracta sobre l'amor envers els pobres. És una exhortació que va començar a redactar el papa Francesc. *Dilexi te* mostra la continuïtat en la missió i la visió pastoral entre els dos papes. No volem ser una Església per als pobres, sinó amb els pobres, i a més a més contribuir a resoldre les causes estructurals de la pobresa. Com diu el papa Lleó, la misericòrdia no pot esperar. Estem cridats a donar, a tocar la carn soferta dels pobres. Construïm una Església que només sap voler i acompanyar els més

fràgils. Gràcies, papa Lleó». Fra Xabier Gómez, bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

Així valorava el bisbe Xabier l'exhortació apostòlica de Lleó XIV el

mateix 9 d'octubre, a les poques hores de conèixer *Dilexi te*. Com heu pogut llegir, també la seva Mirada se centra en aquest document tan important per a l'Església.

Daniel Palau, bisbe responsable del SIMCOS

El bisbe de Lleida, Daniel Palau, assumirà dins de la Conferència Episcopal Tarracense el Secretariat Interdiocesà

de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS). Mons. Daniel Palau substitueix en el càrrec Mons. Salvador Giménez després de la jubi-

lació d'aquest. Aquest òrgan coordina les diferents delegacions diocesanes de mitjans de comunicació amb l'objectiu de potenciar la pastoral comunicativa de l'Església a Catalunya.

La nova tasca de Daniel Palau es va acordar entre els bisbes catalans a la reunió 260 de la CET que es va celebrar el passat 13 d'octubre i durant la qual van rebre la visita del conseller de Justícia i Qualitat Democràtica de la Generalitat, Ramon Espadaler.

Durant la trobada amb el conseller, els bisbes van abordar diferents qüestions com ara l'assistència religiosa als centres penitenciaris o als hospitals, la gestió del patrimoni cultural eclesial i l'educació religiosa a les aules.

Arrenca el curs del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya

El bisbe Xabier va participar a la missa d'inici del curs del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya que es va fer el passat dilluns 13 d'octubre.

Una celebració que va estar presidida pel cardenal Joan Josep Omella i concelebrada pels bisbes auxiliars de Barcelona, David Abadías i Javier Vilanova.

Recordem que la novetat més destacada per a aquest curs que ara comença és la incorporació de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i la de Barcelona al Seminari Major Interdiocesà de Catalunya.

25 anys de catecumenat a Catalunya

Una vintena de catecúmens de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat van participar, el dissabte 11 d'octubre, a la celebració dels 25 anys del servei de catecumenat a Catalunya que es va fer a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

La celebració va estar presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella i l'homilia predicada pel bisbe de Solsona, Francesc Conesa. L'objectiu era fer més visible i conscienciar les diòcesis i les comunitats parroquials d'aquesta realitat creixent, com és la del nombre de peticions per part d'infants no batejats i en edat catequètica, i d'adults que demanen el Baptisme i iniciar-se a la vida cristiana.

Els voluntaris de Mans Unides a Castellbisbal

Els responsables de la delegació de Mans Unides de la nostra diòcesi han estat recentment a Castellbisbal per donar testimoni de la tasca que desenvolupen i participar de la copa de cava solidària.

L'activitat va comptar amb l'actuació del grup rociero de la Casa d'Andalusia.

La delegació de Mans Unides a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat vol donar les gràcies a tots els assistents, a l'Ajuntament per la seva col·laboració, al grup rociero de la Casa d'Andalusia i als voluntaris, sense els quals, la seva tasca no pot tirar endavant.

EL PODCAST DEL BISBAT

El pòdcast del Bisbat. Laics i preveres del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat ens ofereixen un comentari a l'Evangeli de cada diumenge. A Instagram i YouTube.

AGENDA

- **Dilluns 27 octubre, d'11 a 16 h.** El bisbe Xabier visitarà l'hospital de Sant Joan de Déu a Esplugues i a la comunitat de Germans Hospitalaris.
- **Dijous 30 octubre, de 10 a 14 h.** El bisbe Xabier impartirà una conferència sobre migracions i interculturalitat al clergat diocesà de Mallorca.
- **Divendres 7 novembre, de 20 a 21.20 h.** El bisbe Xabier presidirà la missa a la catedral de Sant Llorenç per a l'admissió a ordes i ministeri laical del lectorat a aspirants a diaques.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Rm 8,12-17 / SI 67 / Lc 13,10-17]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Dimarts [Ef 2,19-22 / SI 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silví, ermità.

29. ■ Dimecres [Rm 8,26-30 / SI 12 / Lc 13,22-30]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387);

santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Dijous [Rm 8,31b-39 / SI 108 / Lc 13,31-35]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Divendres [Rm 9,1-5 / SI 147 / Lc 14,1-6]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta, castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

1. □ Dissabte [Ap 7,2-4.9-14 / SI 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Solemnitat de Tots Sants.

2. ■ Diumenge vinent, Comemoració de tots els Fidels Difunts (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Lectures a escollir entre les que es proposen per a les Misses de difunts als leccionaris Santoral o per a Misses diverses. Per exemple: Is 25,6a. 7-9 / SI 102 / Rm 14,7-9.10-12 / Mt 25,31-46].

Diumenge XXX de durant l'any (C)

COMENTARI

«El cobrador d'impostos tornà perdonat a casa seva»

Segurament pensem que d'una forma o altra fem mèrits davant Déu. Se'ns ha dit molt: «hem de fer mèrits». Potser per això procurem seguir els manaments de Déu. Però resulta que davant d'ell, no en tenim cap, de mèrit. Ens ho diu clarament la paràbola d'avui, de vegades mal entesa. Ens presenta un fariseu que, dret, pregava així en el seu interior: «Déu meu, us dono gràcies perquè no soc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni soc tampoc com aquest cobrador d'impostos». Tot el que acaba de dir és veritat: ha complert els manaments, cosa que no feia el cobrador d'impostos. I a més afegeix: «Dejuno dues vegades cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos», coses que no eren totalment obligatòries; és a dir, feia més del que estava manat. Si és veritat el que deia i a més en dona gràcies a Déu, quin és el seu «pecat»: doncs, per una banda, el seu orgull que el porta a menysprear el públic però sobretot el creure que pot aconseguir la salvació amb els seus mèrits. Li diu a Déu: «mira totes les coses bones que faig; m'has de donar la salvació». Aquesta és la gran equivocació. La salvació és un do de Déu absolutament gratuït. El fariseu no la pot aconseguir amb les seves obres, amb els seus «mèrits». El cobrador d'impostos, en canvi, és un pecador: «Déu meu, sigueu-me propici, que soc un pecador»; però demana perdó i reconeix que la salvació ve de Déu. Per això diu Jesús: *Aquest tornà a casa seva perdonat i l'altre, no*. En aquesta línia hem escoltat a la primera lectura: *El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres. Escolta la pregària dels oprimits, el clam dels orfes, el plany de les viudes*. Déu fa cas dels qui se senten pobres i desvalguts, que no confien en les pròpies forces sinó només en la força i el poder del Senyor. Hem d'imitar la rectitud de vida del fariseu però sense cap orgull i sabent que mai no tenim cap mèrit davant Déu: les nostres obres no ens salven; la salvació és un do gratuït del Senyor.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 35,12-14.16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

► Salm responsorial (33)

R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es glorià en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. / Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació. Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: «Déu meu, us dono gràcies perquè no soc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni soc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Dejuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos.» Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: «Déu meu, sigueu-me propici, que soc un pecador.» Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

► Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eccl 35,12-14.16-19a)

El Señor es juez, y para él no cuenta el prestigio de las personas. Para él no hay acepción de personas en perjuicio del pobre, sino que escucha la oración del oprimido. No desdeña la súplica del huérfano, ni a la viuda cuando se desahoga en su lamento. Quien sirve de buena gana, es bien aceptado, y su plegaria sube hasta las nubes. La oración del humilde atraviesa las nubes, y no se detiene hasta que alcanza su destino. No desiste hasta que el Altísimo lo atiende, juzga a los justos y les hace justicia. El Señor no tardará.

► Salmo responsorial (33)

R. *El afligido invocó al Señor, y él lo escuchó.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

El Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. / Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias. R.

El Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 4,6-8.16-18)

Querido hermano:

Yo estoy a punto de ser derramado en libación y el momento de mi partida es inminente. He combatido el noble combate, he acabado la carrera, he conservado la fe. Por lo demás, me está reservada la corona de la justicia, que el Señor, juez justo, me dará en aquel día; y no solo a mí, sino también a todos los que hayan aguardado con amor su manifestación.

En mi primera defensa, nadie estuvo a mi lado, sino que todos me abandonaron. ¡No les sea tenido en cuenta! Mas el Señor estuvo a mi lado y me dio fuerzas para que, a través de mí, se proclamara plenamente el mensaje y lo oyeran todas las naciones. Y fui librado de la boca del león. El Señor me librará de toda obra mala y me salvará llevándome a su reino celestial. A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 18,9-14)

En aquel tiempo, Jesús dijo esta paràbola a algunos que se confiaban en sí mismos por considerarse justos y despreciaban a los demás: «Dos hombres subieron al templo a orar. Uno era fariseo; el otro, publicano. El fariseo, erguido, oraba así en su interior: «¡Oh Dios!, te doy gracias porque no soy como los demás hombres: ladrones, injustos, adúlteros; ni tampoco como ese publicano. Ayuno dos veces por semana y pago el diezmo de todo lo que tengo». El publicano, en cambio, quedándose atrás, no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo, sino que se golpeaba el pecho diciendo: «¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador». Os digo que este bajó a su casa justificado, y aquel no. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido.»